

„Da svi krajevi zemaljski vide spasenje Boga našega.“ (Iz 52,10)

Odveden u progonstvo u Babilon, izraelski je narod izgubio sve: svoju zemlju, svoga kralja, svoj hram, a time i mogućnost da se klanja svome Bogu, onome koji ga je nekoć izveo iz Egipta.

Ali gle, prorokov glas naviješta nešto nezamislivo: vrijeme je za povratak kući. Bog će još jednom snažno posredovati i povesti Izraelce kroz pustinju sve do Jeruzalema, i svi će narodi zemlje svjedočiti ovom čudesnom događaju:

„Da svi krajevi zemaljski vide spasenje Boga našega.“

I danas nas uznemiruju vijesti o ljudima koji gube posao, zdravlje, sigurnost i dostojanstvo; napose mladi, čija je budućnost ugrožena zbog rata i siromaštva uzrokovanog klimatskim promjenama u njihovim zemljama; čitavi su narodi ostali bez zemlje, mira ili slobode.

Taj tragičan scenarij planetarnih razmjera oduzima dah i zamračuje obzore. Tko će nas spasiti od uništenja svega onoga što smo mislili da posjedujemo? Čini se da nema razloga za nadu. No ipak, prorokov je navještaj upućen i nama:

„Da svi krajevi zemaljski vide spasenje Boga našega.“

Njegova riječ otkriva Božje djelovanje u osobnoj i kolektivnoj povijesti i poziva nas da otvorimo oči pred znakovima plana spasenja. Spasenje je, zapravo, već na djelu u odgojnom žaru učitelja, u poštenju poduzetnika, u pravednosti administratora, u vjernosti supružnika, u zagrljaju djeteta, u nježnosti medicinske sestre, u strpljenju bake, u hrabrosti muškaraca i žena koji se na miroljubiv način suprotstavljaju kriminalu, u otvorenosti zajednice.

„Da svi krajevi zemaljski vide spasenje Boga našega.“

Bliži se Božić. U znaku nevinosti Djeteta koje razoružava, možemo ponovno prepoznati strpljivu i milosrdnu Božju prisutnost u ljudskoj povijesti i svjedočiti o njoj našim izborima protiv struje.

„U našem se svijetu teoretizira borba, zakon jačega, pronicljivijega i bezobzirnijega. Ponekad se sve čini paralizirano materijalizmom i egoizmom. Odgovor koji treba dati je ljubav prema bližnjemu. To je lijek koji ga može izliječiti [...] poput vala božanske topline što zrači i širi se, prožimajući odnose među pojedincima i među skupinama, postupno mijenjajući društvo.“¹

Kao i izraelskom narodu, i nama je ovo trenutak kada trebamo krenuti, dobra prilika za odlučan korak naprijed: prema mladima ili starima, siromašnima ili migrantima, nezaposlenima ili beskućnicima, bolesnima ili zatvorenicima. Svi oni čekaju znak brige i bliskosti, svjedočanstvo nježne, ali djelotvorne prisutnosti Božje ljubavi među nama.

Danas su granice preko kojih se ova poruka nade može širiti prvenstveno geografske, koje često postaju zidovi ili bolne linije bojišnice, ali i one kulturološke i egzistencijalne. Osim toga, digitalne zajednice, u kojima mladi često žive, mogu dati učinkovit doprinos prevladavanju agresivnosti, usamljenosti i odbačenosti.

Kongoanski pjesnik Henri Boukoulou piše: „[...] O božanska nado! Evo, u očajničkom jecaju vjetra naziru se prve rečenice najljepše ljubavne pjesme. A sutra – to je nada!“²

Priredili Letizia Magri i tim Riječi za život

¹ C. Lubich, Riječ za život, svibanj 1985.

² Usp. AA.VV. Poeti Africani Anti-Apartheid, I vol., Edizioni Milano, 2003.